

MOHÁCSI HIRLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Előfizetési ára:

Negyedévre 1 pengő 60 fillér.

Száma: 20 fillér.

Szerkesztőségi 88, kiadóhivatali telefon sz. 67.

KARÁCSONY.

Irta: Dr. GÁLOS LÁSZLÓ, teológiai tanár.

A megtestesülés csodálatos, ha akár mint történelmi tény, akár mint igazságkinyilatkoztatást, akár mint példával irányító erkölcsi okulást tekintem.

A kereszténység egésze részben történet, részben igazságkomplexum: dogma, részben bemutatott és megvalósítandó élet: erkölcs. A történelmi adatok a múlt, a dogma igazságtartalma az örök jelen, az erkölcsi célzat, tanulság pedig a jövő.

Tekintsük az Ige megtestesülését mind a három szempontból.

a) Az Isten Fia emberré lőn. Valóság: jövendőlték a próféták, előre jelezte Gábiel, kihirdették az angyalok, szét-sugározta a napkeleti csillag, leírták az Evangelisták, aggódott miatta Heródes, hódolattal köszöntötték a pásztorok, hírére messzi napkeletről odazarándokoltak a bölcsek. Ha nem volna történelmi valóság az Isten Fiának megtestesülése, nem tudnánk élni belőle: a tévedést a csalódás szakadékában szétzuzza az idő. Sőt történetünk kiindulása, időszámításunk kezdete, legnagyobb eseményünk az ő születése.

b) Karácsonyi évfordulókon odatérdelünk a jászol elé csodáljuk: hogyan lehet a titok kinyilatkoztatás, a kinyilatkoztatás pedig mégis titok? Hogyan lehet emberré az Isten, hogyan kezdődhetik az örökkévaló, hogyan köthető pólyába a mérhetetlen? Csodáljuk megjelenésének körülményeit, melyek egyrészt csodás, isteni előkelőséget, másrészt szánandó egyszerűséget mutatnak. Szent Lélek, Gábiel arkangyal, Szűz Anya, tisztaságos jegyes: szent József, égi csillag, napkeleti bölcsek, angyalok glóriája, arany, tömjén: — ezek az előkelőségek. Másrészt: istálló, jászol, rongyok, hajléktalanság, barmok, pásztorok, mirrha, Heródes, a törvénytelenység gyanuja, az elhagyatottság: — ezek a szánandó egyszerűségek. Az előbbieket az istenségnek, az utóbbiak az emberségnek történelmi velejárói, keretei, körülményei.

A természet szótárában a magasság és a mélység egy fogalmak. A természetfölötti világban ennek bámulatos párhuzama az a tény, hogy Istennek minden kinyilatkoztatása egyben titok és Isten minden titka egy kinyilatkoztatás is egyszermind. Jelenleg Karácsonykor azt kérdezem, hogy a megtestesülés mennyiben titok és mennyiben kinyilatkoztatás; mi az, amit a jászol rejt; és mi az, amit a jászol mond?

Az emberré lett Isten roppant mély titok. Emberi, idegen külső alá van rejtve a tevékenységeiben soha meg nem kötött Istenség, az emberi természetet annak személyisége nélkül vette magára; Krisztus két világ egy foglatában, két természet egy személyben. Ember és Isten, halandó és örökkévaló, bűnök terhével rakott büntelen, jó Pásztor és Istennek Báránya. Talán ép azért, mert a megtestesülés titok — születik éjjel, születik szólan kiseded alakjában, szűztől, titokzatosan.

A titok magasra emeli az Istent és mélyre alázza az embert. Ezért mi sem természetesebb a jászol előtt, mint hódoló imádat. Akik ott vannak: leborultak. Ha imádságom laza, annak oka a titok átérzésének hiánya, vagyis az értelem kevélysége. Az alázatosság és az imádság ép úgy fitelevérek, mint ahogyan az áhitat és a szemérem növérek.

Ez az — és még sok átláthatatlan — amit a jászol rejt.

De a megtestesülés egyuttal kinyilatkoztatás is. Még pedig Isten összes revelációi között a legnagyobb. Itt nem a Szent Lélek susog a szentírás írójának; itt nem egy próféta, egy kiváltságos király, bíró, vagy vezér szól hozzánk, hanem maga az Istennek Fia. Emmanuel volta: velünk lakása, példája és tana, jövendőlései és csodái, magaviselete és szenvedése mind Istenről beszélnek, revelálnak, kinyilatkoztatnak. Műjében pedig szintén a lehető legkövetlenebb: nem mennydörgés, nem is angyali izenet, hanem tőlünk legkönnyebben megérthető emberi szó. Panasza, sírása, mosolya mind-mind értesítenek Isten irgalmáról, igazságáról, szeretetéről. Gyermekek, — aki mindenkit megszólít, minden állatot megsimít, mindenkit testvérenek nevez. Talán ép azért — mert a megtestesülés kinyilatkoztatás, — veszi körül jászolat angyali szózat, égi fény és reszkető csillag, — mely nem titkokat őriz, — mint a felhő a frigsátor fölött, hanem titkokat tesz láthatóvá: revelál.

A kinyilatkoztatás végtelenül közel hozza az Istent és hihetetlenül fölemeli az embert. Ezért mi sem helyénvalóbb a jászol előtt, mint a szeretet, amely Isten titkaiba való bepillantás kapcsán ébred, erősödik bennünk. Ezért annyira gazdag Betlehem a szeretet symbolumaiban: ajándékokban. Ha szeretetem kicsiny és kevés, — annak oka Isten ajándékainak meg nem becsülése, kinyilatkoztatásainak kevésbevétele. Az alázat érdmesít és tesz méltóvá a szeretet fölemelkedésére és ölelésére.

Ez az — és ki tudja, hogy még mennyi átláthatatlan — amit a jászol mond.

c) A gyakorlati élet számára pedig mély tanulság, új kiindulás, lelki megújulás Krisztus megtestesülése. Az élet kettősségeit ugyanis elgondolás és kivétel, elmélet és gyakorlat, test és lélek, élet és halál — csak az képes megoldani, aki Betlehembe jár iskolába, aki a Kisedben a hatalmas Istent imádja, az istálló realitásainak látásán pedig nem megbotránczik, hanem megerősödik az ő szeretete, alázatossága, megedződik a küzdelemre akaratának pajzsa, fegyvere.

Mennyi gyakorlati tanulság, ha megjelenését tekintem áldott Jézusomnak! Óh nálunk nagyon kellene az istenség ereje, a munkatér istállója, a törvény pólyája az állás ismeretlensége mellé! Micsoda két ember vagyunk: jókkal jó, gonoszok közt gonosz, gyónás alkalmával: teljes szívünköl bányó, erősen akaró, még a bűnalkalmat is elkerülő, keresztet csókoló, alázatosan térdeplő emberek: ez az isteni elem, — a kísértésben ellenben gyáva, jellemtelen, kíváncsi, önerejében bizó, érzéki, mindenről megfélekedező, tisztán a földnek élő, haszontalan gyenge emberek: ez a földies elem. Óh lelkem kövesd előkelőséged sérelme nélkül testemet ha kell a barmok helyére, kardok, bálványok közé sivatagba; nemesítsd, éltesd, emeld magadhoz, mint ahogyan az Istenember Jézus az emberi természetet és annak minden velejáróját istenségéhez emelte, mindenüvé elkísérte, megszentelte!

Ime: a történelem a dogma és az erkölcs!

Ime a múlt, a jelen, a jövő!

Ime az út, az igazság, az élet!

Karácsony oknyomozó története és az ünnepek eredete.

Már a régi egyiptomiaknál szokásban volt, a fáraóknak, a királyoknak születésnapját nagy díridőkkel országsszerte megünnepelni. Természetesen az élő uralkodóké. Ritkán fordul elő az, hogy valamelyik elhalt fáraó, vagy király születésnapjára emléket ünnepelték volna meg, akkor is legutóbbiak közül való volt, átmenetileg addig, amíg az új uralkodó születésnapját a nép meg nem szokta. Innen terjedt el az ünneplések szokása, az Egyiptomot körülvevő országokban is, mind szélesebb körben. Eljutott Perzsiába is, ahonnan Nagy Sándor hozta át Európába, azaz Görögországba. Az ő születésnapjának a megünnepelését már törvényszerű rendelettel parancsolta meg. A görögök és a rómaiak élénk érintkezésben állottak egymással s az e fajta megünnepelések Rómába is átterjedtek. A rómaiak ezidőben egyelőre csak a családő születési napját ünnepelték.

Ez volna dióhéjban összefoglalva a születésnap megünnepelésének eredete.

A karácsonyi ünnepek napja tulajdonképpen a pogányok évezredes *Napforduló* ünnepének dátuma. Tudnivaló ugyanis, hogy december a legsötétebb hónap az esztendőben. 24-én éri el a nap a legrövidebb kulminációját, 25-én viradó reggel már észrevehetően világosabb van, a nap is hosszabb. A pogányság, mely a napot, mint istenséget imádta, a fény megnagyobbodását istennek, a Nap-nak ujrászületését, a világosság ünnepelté december 25-én. Még az új korban élő germánok is a Napforduló ünnepét tartották dec 25-én. Mécseseket gyújtottak ennek öröme, mintegy üdvözlésül a világosság győzelmét a sötétség felett.

A pogányok által kultivált és az istenségek ünneplését célzó ünnepek tartása az ujkor keresztény népekre is átterjedt. Az ujkor népe, ha el is fogadta a keresztényi új vallást, az akkori idők agyonkorumpált vallási tébolyában, de ünnepegérő nem volt hajlandó lemondani. (Nagy Sándor egyedül 700 féle vallásról és szektáról tesz említést, pedig aránylag csak kis helyet jart be.)

Igy vették át a Napforduló ünneplését, a tavaszi nap-éj egyenlőséget (husvét) sőt a pünködsdi ünnepeket is.

Szent Augustinus Aurelius, hippói püspök kb. K. u. 400-ban kezdte hirdetni, hogy «Ne a hitellenek módjára ünnepljétek a Napforduló napját, hanem a *Megváltó* születése napjának emlékére szenteljétek, aki az emberek között terjesztette a világosságot». Ez a tanítás lassan és lassan terjedni kezdett az ujkor népei között, úgyhogy a X század közepén *II. Gyula* pápa már decretumban jelölte meg a *Jézus* születésének emlékűnnepéséül a dec. 25-ét. Tudniillik ezideig *Jézus* születésének napját különböző népek és nemzetek más és más napon ünnepelték.

Krisztus születésének a napját mind a mai napig homály fedi. Történészek, egyházi fejedelmek között mindeztideig vita tárgyat képez, *Jézus* születésnapjának megállapítása. Nemcsak a nap, de az évszám tekintetében is eltérők a vélemények. Mindössze hat vagy nyolc évvel tesz előbbre *Jézus* születését a történészek. Mindenesetre az elvitathatatlan, hogy nem december havában született *Jézus Krisztus*. *Bethlehem* a tenger színe felett cca. 1000 méter magasságban fekszik. Ilyen helyen tehát

nem legeltethették pásztorok nyájaita télen a szabadban. *Mária* sem kelhetett utra *Józseffel Názarettből Jeruzsálembe* télen idején. Ezidőben ugyanis a legprimitívebb eszközök állottak csak rendelkezésre a közlekedésre. Ez esetben számárháton utaztak. Az ilyen utak általában azon ban sohasem télen indultak el.

IV, vagy *Nagy Leó* pápa K. u. kb. 460 évben maga jelentette ki a dec. 25-én tartott *Jézus* születési napjának emlékére vonatkozóan: «Tévedés lenne azt hinned, hogy a mai szent ünnep *Jézus* születésnapja, vagy a napmegújulás miatt történik . . .»

Történelmi kutatásaink szerint legelőször K. u. 220-ban *Julius Sextus Africanus* «jelölte ki» *Jézus* születése napját december 25-ét *Liberius*, Róma püspöke 354-ben ezt megerősítette. Az ugyancsak ezidőből származó *Filocalianus* féle római naptár is így jelölte meg.

Említettem már, hogy *II. Gyula* pápa az 1500 esztendő körüli időben rendezte végleg a karácsonyi ünnepek kérdését. Akkortól kezdve datálódik a Karácsony-nak betlehemes játékkal való ünneplése is. Ezt különösen a Szt. Benedek rendi apátságban. (Loire mellett) nagy pompával és fényvel tartották meg. A művészet kifejlődésével, a renaissance korában, már a tökéletesség fokát érte el, amit a közreműködő nagy mestereknek köszönhettek. Mi már inkább csak faluhelyen dlvik a betlehemes játék, de nagyon elsatnyult formában. Primitív játékkal, kántálók járják sorba a falu házáit, magukkészítette betlehemmel.

Maga a szó: karácsony valószínűleg latin «*Dies gratiarum*»-ból korcsosodott el. Eredetileg az ajándékok napját jelenti.

A karácsonyfaállítás az azonban alig pár száz éves.

Goethe 1773-ból származó «karácsonyi-est» leírásában még

nem találjuk nyomát. Igaz ugyan, hogy egy strassburgi, ugyaneből az időből származó magánlevélben már megtaláljuk . . .

«Otthonunkban mi is fenyőfát állítottunk fel — írja a levélíró — és a szent estén mécseseket erősítettünk fel rá, azt meggyújtottuk. Különféle díszeket is raktunk a fára» . . . stb. Ez volna a karácsonyfa vonatkozó legrégebb feljegyzés. Tény az, hogy a harmincas háború idején egy német fogságba esett svéd tiszt, gyertyákkal és különféle díszekkel dusan megrakott fenyőfát ajándékozott a lindenei templomnak.

Az ott található misekönyv feljegyzése szerint a fenyőfát a templomban helyezték el, a gyertyákat meggyújtották. Ez a környékbeli híveknek annyira megtetszett, hogy ezután a karácsonyfa állítása rohamosan kezdett terjedni. *Kissling Gottfried* wittenbergi docens, egy ugyanezen az időből származó karácsonyi beszámolójában, ami a mai karácsonyfáról ír, már a nép széles rétegében terjedt el.

Angliában még ma sincs oly széles mértékben elterjedve. Ott inkább fagyöngyöket, fagyöngykoszorúkat akasztanak fel, mégpedig az ablakra és azt díszítik gyertyákkal, színes apróságokkal és aranyfüsttel.

Magyarországon csak 1800 táján kezdtek karácsonyfát állítani. Természetesen mi is Németországból importáltuk. *Br. Podmaniczky* «Emlék-ratai»-ban találunk egy feljegyzést, amely szerint 1825 évben látott először Magyarországon karácsonyfát, egy osztrák generális családja körében. Hogy eredetileg ki honosította meg ezt a magyar nép körében, arról több verzió kering. Allítólag főpapi körlevél alapján a templomokban a papok buzdították erre a híveket. Ez nem valószínű.

A feldisített karácsonyfát két féle szokás szerinti időben sze-

TÁRGA

„Te szőke gyerek . . .”

Irta: Zsuzsits András.

Egész biztosan valamelyik pesti kávéház márványsztalának itt maradtja követte el a háború alatt. Füstös kávéházi romantika, amelytől máskor elfordulna mindenki, de akkor . . . ott a Dnyeszter partján új nóta volt. Hazulról jött. Volt benne szerelem s volt benne egy darab abból a csodaszép városból, amelyet Budapestnek hívnak, a kávéházról s egyszer csak azon vettük észre, hogy hol az egyik, hol a másik szakasz dudolja:

„Hogya ma eljőnnél a kávéházba,
Beszélnek veled, te szőke gyerek . . .”

Hát Istenem, ott a Dnyeszter partján, havas, fagyos kupacok mögött, amelyek csak oly magasak voltak, hogy a fejünket eltakarják, hogyne érzékenyedne el az ember még az ilyen banálitástól is. Mert hát, aki nem volt is szőke gyerek, az barna volt, de gyerek volt, fiatal, aztán mindenkinek volt egész biztosan vala-

kije otthon, akivel szívesen elbeszélgetett volna, akár ha a pesti kávéházban találkozhatna is vele.

Ha meg nem volt, akkor azért fáj a szíve. Lám az egyik is, a másik is kapja a piros tábori lapokat, gömbölyű, drága betűkkel teleröva, amelyeken pár nappal előbb szőzke kis fejecske görnyedt, vagy mosolygott, amíg írta, oszt' éppen, hogy nekem nincs senkim . . . Istenem, de fájdalmas volt ez a tudat így is. Ennek is ráment a szívére aztán a szőke egyrek . . .

Kádár Péterről nem volt tudomásunk, hogy várja-e otthon a tábori lapjait valaki, aki aztán éjjel a vánkosa alá tenné s úgy álmodna az orosz határon silbakoló magyar bakáról. Péter azonban szőke volt és ábrándos, leányos kék szemekkel áldotta meg Ur, amikor a földre indította. Egy darabig csak hallgatta az «új pesti nótát», amit valamelyik szabadlós hozott, — már annyira dalolták, hogy a muszka is megtanulta a tulsó parton, — aztán odaszólt:

— Menjetek már azzal a buszassággal!

Mérgesen mordult egyet és a másik oldalára fordult az alacsony

árokban. Mérgében az utolsó cigaretta csutkát vette elő, aztán rágyújtott. Azzal sem törődött, hogy pazarlással vádolták, mert egy csutkáért egész szál gyufát eltékozolt. Csak hallgatott.

Ki tudná megmondani, hogy mi járt egy szőke, ábrándos kékszemű bakának az eszében, ott pár száz lépésre a muszkától, a szőke gyerek dallama mellett? Ki tudná megmondani, hogy merre járt képzelletben, kit keresett fel gondolatban, hiszen, ha csapongó fantázia valahol és valahonnan angyalszárnyakon járt, hát onnan a havasmezőkről igen. Egyszer itt termett, egyszer amott, egyszer az egyik, aztán a másik kedves helyet kereste fel s mohón gyűjtötte az emlékek minden kis foszlányát, mint a méhecske a mézet. Mindig más keheyből. Ki tudja, eljut-e még ezekre a kis virágos helyekre eből a havas sártengerből. Ki tudja? . . . Hátha holnap már az Úristen virágos rétein baktat, ami lehet, hogy igen csudaszép, de egyelőre szebbnek, kívánatosabbnak látszott még a füstös pesti kávéház is.

Annyit tudtunk csak Péterről, hogy mielőtt Ferenc Jóska győ-

nyörűséges mundérját felhuzta volna, asztalos volt Pesten. Erről azonban ritkán beszélt, mint ahogy egyébként sem igen pazarolta a szavakat.

Ahogy ott mérgesen feküdt s kék szeme valahol a fellegek között kalandozott, egyszerre csak megszólaltak az ágyuk. Az egyik süvöltés a másik után ment a tulsó oldalra s a szőke gyerek azonnal elhallgatott ideát. Onnantulról csakhamar megjött a felelet és már tíz perc múlva minden puszka ropogott, csodagyors pattogó kíséretet adva az ágyuk nagyjában.

Azután hirtelen jött, hogy a balszárnyat áttörték a muszkák s nekünk kell ellentámadásba menni. Fanyarul néztük a piszkos vizet, borzongva gondoltunk rá, hogy át kell gázolni rajta ebben a hidegben, de biztos víznek, ha muszáj . . . A parancs nagy url!

Már mentünk is. Akadt valahol jobbra egy gázló, ahol csak övíg ért jó darabig. Aztán átvergődöttünk. A hideg, majd megvette az embert, a komisz csöppözött a viztől, de aztán annál dűlösebb volt a szuronyrohám. Melegedni akart tőle mindenki s rohamt ész nélkül, hogy a didergéstől meg-

dik le és szüntetik meg. Szilveszter estéjén családi körben újra meggyújtják a gyertyáit, újra alá rakják eredetileg ott talált ajándékokat. Hálaímat mondanak az elmúlt esztendőért az Urnak, leszedik a kis gyertyákat, leszedik a díszeket és ezzel a karácsonyfa élete befejeződik. Mások január 6-ig várnak és Háromkirályok (Vizkereszt) napján csinálják ugyanezt.

A pogány Napforduló ünnepre vezethető vissza úgy a születések megünneplése, mint pedig Jézus Krisztus születésnapjának ünnepe. Mint, ahogy a sőtét felült uralkodik a Nap, azonkívül uralkodik a lelkek sötétsége felült Krisztus világossága, az Üdvözítő fényével. . . Az emberekben a Krisztus után való vágy sokkal előbb élt mint, ahogy ő maga megszületett. A régi csillagászok az ég jeleiből megjósolták már előre közeledését. Ugyanakkor próféták hirdették az eljövételét. Már Zeus bukása megjövendölte Aeschillos, Vergilius pedig megénekelte a Megváltó eljövételét, aki megfogja változtatni az emberiség évezredek rendjét.

A karácsonyi ünnep hivatalosan december 25-én az éjféli misével ér véget, amikor sokezer ember ajkáról felhangzik:

«Glória in Excelsis Deo!»

Nyiló.

TÖLTŐTOLLAK

óriási választékban

1 pengőtől 28 pengőig

kaphatók

FRIDRICH OSZKÁR

könyv- és papirkereskedésében
Mohács.

És legyen meg a Te szent akaratom . . .

Irta: Nyáry László.

Napkelet felé báránnyelűk lebegnek. Szakadozott összevisszaságban húzódnak tovább, mint egy felszabadított nyáj. A víz sodra meg-megremegetti a csendet s ilyenkor nádi-Balogh István felfigyel ültőhelyében a csónak orráról. Ma ünnepvasárnap pécázni jött ki a nagy tóra, de valójában szükségét érezte a magánynak, hogy meghányja-vesse az asszonyát.

Az asszony dolgában főtt a feje, akit tavaly elkergetett. Ugyan hallotta, hogy megvannak a gyerekekkel együtt, de nem neki. Ott élnek az alvégen az anyósánál. Már egy éve, hogy bujdosik előle a hitese, még az első gyereket sem engedte el hozzá. Hát ez az, ezen civódtak, veszekedtek össze és váltak szíjjel mindhalálig. Váltig bizonyította Julisnak, hogy neki nem kell már több, ugys nehéz az élet, egy is elég, sőt sok is ebben a nyomorult világban. Mi lenne, ha őt felé kellene majd osztani ezt a néhány ho'adcskát, meg cserepes házat, meg a gyonyt. De nem birt a lelkére beszélni. A Julis csak azt mondogatta, hogy ő Isten rendelése szerint cselekszik és életet ad az eljövendőnek is.

A harc mindig szenvedélyesebb lett. Tavaly egyszer aztán a kelletténél jobban nézett a pohár fenekére; a Nagykrumpliban reggelig tartott a «gyűlés», mikor pedig hazajött, kijelentette, hogy több kölönc nem köll, aló, kifelé az egész bagázs.

Szegény Julist, meg a Pista gyereket most sajnálja, ahogy azok inaltak efelé, az ordítás elöl Elmentek, oszt' este se jöttek vissza, másnap se, harmadnap se

Keresett hát magának vigasz-

talót, talált is, aki sokkal szebb, mosolygósabb, érti már az urak dolgát is, mert a városban szolgált sokáig. Ezzel nem lesz baj.

Valami ugyan mardosta belülről nádi-Balogh Istvánt. A gyerekre is sokat gondolt, mert rég nem látta. Bizton nagyot nőtt egy év óta. Ragyas kis pufók képe belopta magát a szívébe. Mint a pünkösdi rózsa, piros voít a szája s mikor megcsókolta, hogy kicsucsorította. Ugy ölelte át őt, mint a lány hajnali napsugár. Mikor hazajött, futott elébe és csilingelő hangon kérdezte:

— Hozott e éd'sapám egyebet?

A megfodrozott vízre nézett, olyan volt, mint egy gyöngyház-kötetes imakönyv, benne az élet igéjével. Vagy mint a Julis arca, gond és bánat szántotta, vagy a gyerek homloka a kenyértelenség, az éhség, az apátlanság tudatától barázdásztant.

Igy üldögélt nádi-Balogh István a csónak orrán. Ha az a kopasz Dani ma reggel nem beszéli tele a fejét a Julisról meg a Pistáról, meg a legkisebb Baloghról, akkor ő ma a Pannával a Nagykrumpliban üldögél a komák társaságában. Lám, a Julis oda se jött vele soha.

Panna ringó dereku leány-asszony volt. Eljárt vele pityázni is. Ösztönös gerjedelemmel szerette. Diadalmaskodott benne az ördögi és egész lénye most Panna után vágyott. A kis kaput ugyan ki tudta nyitni délelőtt Panna, mikor odament, de a házba nem jutott be. Mérge volt a kopasz Danira és magára is, hogy így tett vele. Üzenni fog neki hazamenet, hogy megérkezett, jöjjön át.

Az előbb még napsütötte opálos medencén szüntelen rezgés-

sel kergetőztek a fénynek napsugár dárdái, amikor az ibolyaszínű hegygerincek mögött egyszer lebukott az izzó napkorong. Lassan bucsuzik s egy utolsó napsugár rezeg át a tompa égbolton. A szürkületnek első, még áttetsző könnyű hullámai uhanának át a víz felett. Kék és biborszínű árnyak tűnnek el a nád és a sás rengeteg felett, ahol kis dalos madarak keresnek álmosan, csipogva éjleli szállást. A faközöld nyugati égbolton vörös és arany színben gyulladnak ki a megtépázott felhőrongyok. Az est lebegő, szürke fátyol képeben lassan száll alá a szikkadt nádas barna rengetegére. Lágyan omlanak egymásba a körvonalak, a tó tükrén és nádasba benyúló keskeny vízcikokok halkan kialszik egy arany ragyogás Titokzatos, siri halgatás kuszák az ember felé minden oldalról s az enyhe parti szél, amely örök nyárról, örök virulárról suttogott lágy, szerelmes szavakat, elhallgatott. Csattogó, ügyetlen repüléssel szállong egy denevér, az este első hirnöke.

Nádi Balogh István elhatározta, hogy haza megy.

Nekivágott a tagnak, amelynek a végét csapdosta itt az ő tavának hulláma. Füttyűrésző szájjal lobátta a kast, felfelé indult a falunak. A még lábon álló kalász úgy zizegett körülötte mint a selyem. Tolvaj verébhad rebent szíjjel a kereszték mellől.

Nádi Balogh István megállt egy percre, mert úgy vélte, hogy emberi hangokat hozott el hozzá a kóbor, alkonyati szellő. De ki lenne itt vasárnap? Hisz' nincs tolvaj a faluban — dörmögte s tovább állt.

A hang azonban fülébe ült és ösztönösen a beszéd irányába tartott. Keresztről-keresztre járt előre, lopakodva, mintha a más földjén volna gyanus járása. A beszéd erősödött, de nádi-Balogh

szabaduljon. A muszka meghárta egy darabig, de aztán valahonnan előkerült a tartalékuk. Egy embertömeg, amely mikor megmozdult, már a tömegében félelmetes volt s csakhamar vissza is szorította gyér sorainkat.

A közeli faluban volt a gyülekezés, az átcsoportosítás végett visszavonni ezrednek. Jóval kevesebben voltak. Péter is hiányzott. Eltűnt. Sokan emlékeztek, hogy látták az első között oly dühösen verekedni, hogy csodálatba ejtett mindenkit. Ettől a kékszemű ábrándozótól senki sem várta volna. Jobbra-balra vagdalozott a szuronyos puskával, mert háziban is akadtak ellene. De aztán már senki sem látta.

Másnap a régi árokban voltunk. Megszáradva, még csak nem is prüszkölünk a tegnapi fürdőtől. Már tréfálkoztunk is az egész kirándulásra.

Egyszer aztán megindult a tulsó part. Kezdődött megint a tánc. Szóltak a fegyverek és most a muszka indult meg a vizen át. Golyózápor fogadta őket, de ha egy elesett, jött a másik. Már vagy száz ideát kuszott az árkok felé, amikor a tulsó partról ijedt

hangok, kiabálás s látjuk, hogy a tulsó parton állók eldobják a fegyvereket s tartják fel a kezüket, de nem felénk, hanem hátrafelé . . .

Nem tudtuk mire vélni a dolgot s elcsodálkozásunkban a tüzelés is elmaradt. Ekkor aztán megindulnak feltartott kézzel a muszka a gázlón át mifelénk, de ijedten pislognak visszafelé. Nem látunk semmit, csak a nagy zavart. A muszkák egy része felénk menekült, a többiek visszafelé s vagy két kilométeren megtisztult a vonal. Egyszer aztán tíz kúszó alak jön nagy óvatosan a parton. Amikor közel érnek, hirtelen felegyenesednek, be a vízbe és át hozzánk.

Hát Kádár Péter jár elül. Kilencen utána s már készül nekimeneni a közlen összeterelt foglyoknak is, ha fel nem tartják.

— Mi volt ez? — kérdezte a századparancsnok.

Kádár Péter feszes Vigyázz-ba vágta magát.

— Hát a szóke gyerek miatt van az egész, kapitány ur . . .

— Meg vagy bolondulva?

— Nem én kapitány ur, hanem nagyon nekikeseredtem tegnap,

amikor itt énekeltek folyton. Eszembe jutottak a hazai dolgok aztán meg még valaki és nagyon mérges lettem. Amikor dideregve átkerültem a másik partra, nagyon nekimentem a muszkának. Annyira előmentem, hogy amikor visszavonultak, már nem tudtam visszajönni, mert előttem voltak. Körülnéztem, aztán láttam egy viskót a közeli erdőszélen. Odaugrottam s elbujtam. A többiek is így jártak. Ma aztán, amikor láttuk, hogy támadnak s nem láttunk tartalékot, elkezdtünk a háztetőről tüzelni. Olyan gyorsan, hogy ezek azt hitték, hogy megkerülték őket. Az egyik rész szétfutott, a másik meg előre-Na, most visszazökhetünk — mondtam a fiuknak — s elkezdtünk küszni. De azért löttünk. Aztán most itt vagyunk.

— Hát ez nagyon szép volt — mondotta a kapitány. — Ezért jár ám valami, mert egy sereg fogoly van itt s ezt ti csináltátok.

Kádár Péter azonban valahogy nem örült a dicséretnek. A kapitány csak nézte.

— Mi az, valami bajod van?

— Van bizony . . . — sóhajtott egyet Péter.

— Ki vele!
— Hát . . . hát . . . — akadozott Péter.

— Mi az nem mered megmondani? Mit csináltál?

— Jelentem alásan kapitány urnak, megettük a konzervát . . .

A kapitány elnevette magát.

— Üsse a kő a konzervát, megérdemeltétek, hiszen nem volt menási.

— Igen ám — süti le a szemét Péter — de mind a négyet.

A kapitány szinte gyönyörködve nézte a szóke fiut. Attól nem félték, hogy hátbatámadjanak hiszen egy egész századot ismeretlen helyen, de a konserva miatt úgy drukkoltak, mint a bukott diák bizonyítványosztáskor.

Ránézett jószágosan Péterre, meg a többiekre.

— Kaptok majd másikat. Meg van bocsátva, de ha még egyszer előfordul, ki lesztek kövte! Megértettétek?

— Igenis! — hangzott, de aztán erre felragyogott az arcuk.

Valahol már fújták a szóke gyereket. Péter mérgesen odaszólt:

— Eihallgass, mert odaütök, engem még egyszer fel ne mérgecsitetek . . .

István még mindig nem látott senkit.

Ahogy a keresztúthoz ért, megállt a szíve verése. Julis állt ott még a Pista gyereke

Családjának megpillantása megzavarta Pannáról fűzött gondolatát. Feléjük indult, hogy gorombán elkergeti az ebadta tolvaj népet.

— Éd'sanyám! — gügyögte a Pista gyerek azon a jól ismert, csilingelő hangján Nádi-Balogh István megállt, hogy meghallgassa, mit akar a gyerek.

— Mi a' kis magzatom? — kérdi az anyja tőle.

— A sapkám teli lett!

— Ehun e a kizsák, oszt' öntsd bele.

— Éd's anyám!

— No, mi a' már megént?

— A sok kalász minek?

— Minek? — Az asszony kebléből egy mély sóhajtás tört elő.

— Hazavisszük édes fiam.

— Haza? Oszti' minek?

— A magját kicsépeljük, e'viszszük a malomba, liszt lesz belőle, oszt' friss cipőt sütök neked.

— A' már biz' jó lesz — mondta a gyerek. A hangja tele volt a friss kenyér utáni vágygal. Nagyt is nevetett, aztán még egyszer mondta:

— Hát biz' a' jó lesz . . . — aztán bánatosan tette hozzá: — De ha éd's apám most idetevédne, nem verne meg benünket?

Az asszony felegyenesedett, fájditotta-e a derekát a hajlástól, vagy segítségül akarta e hivni az Urat, mert az égre nézett.

— Megverne e? Hát megmondanánk neki, hogy neked köll, meg osztán téged szeret, csak nem verné ki a szádból a kenyeret.

A gyerekeknek csak egy szó ragadta meg a gondolatvilágát.

— Szeret? És éd's anyamaszszonyt nem szereti?

Csend támadt az alkonyati légtelenben, az asszony nem tudta, mit feleljen. Mit feleljen? A gyermek szemében az apa személyének magasztosnak kell maradni. Az anyának védenie kell. Nem habozott sokáig.

— Persze, hogy szeret, hisz' én vagyok a felesége . . . — Két nagy könnycsepp buggyant ki a szeméből és végig gördült az arcán. Féltre fordult. Az ujjasával letörölte a nyomát. Nádi-Balogh István öt lépésnyire állt tőle egy magasra rakott buzakereszt tövében. Ha kinyújtotta volna a kezét, ő törölhette volna le Julis könnyeit.

— Tegnap — lelkendezett a gyerek — ott jártam éd'sapám hazánál. Benyitottam a kis kapun és olyan sok kis pelyhes csibét láttam. De jött apám a házból, oszt' én meg elszaladtam.

— Oh! Minek? Biztosan behívott volna . . .

— Engem elkergetett, hát mért mennék oda? Ő se jött még el. — Fájdalom érzése rezgett ki a gyermek beszédéből, vagy a tavalyi emlék nehezedett kis lelkére.

— Édes fiam, hazamegyünk — mondta az anyja és felemelte a kis zsákot. Megállt, a messze távolba révedezett el a tekintete, egyszerre csak kiöntötte a zsák tartalmát. A gyerek nézte, aztán keservesen kérdezte:

— Hát a cipó? . . .

— Majd ad a jó Isten, nem visszük el. Ugyis rossz termés volt az idén, kevés magot eresztett a kalász, ne vigyük el még ezt is szegény apádtól . . .

Nádi-Balogh Istvánnak erre a szóra nagyot dobbant a szíve és a torkában érezte. Panna volt tegnap a marokszedő lánya, hogy berzenkedve mutassa az emberek előtt, hogy ő „azért“ dolgozni is tud. Ez a koldus, kitaszított, ide jön, összegyűjtögeti előbb kenyérnek, oszt' most meg itt hagyja. Ha legalább elvitte volna, ő ezt a molnárnál még meg is toldotta volna titokban. De nem! Itt hagyják és éheznek tovább. Rongyosak és éhesek, mert nincs kenyérük . . .

Julis pedig összehajtogatta a kis zsákot, lehajolt és felemelt valamit. Felemelte a pólyába kötött kisgyereket, a legkisebb Balogh-gyereket. Akit ő még meg sem nézett, akit sohasem látott s akit még akkor kidobott, amikor a világon sem volt. Pedig az ő vére. Nem, mindnyája az övé, a három árva, kivert szív. És ahogy elindult az anyja, ölben a kis gyerekekkel, nádi-Balogh István a hétfájdalm Szűz Máriát látta meg benne, amint üldözve ölben viszi a betlehemi kisdédet.

Az emberi fájdalom hátborzongató verejtéke üt ki a homlokára. Nem, nem bírta tovább.

Egy nagyot került sebtibe és szembement velük. Amint meglátták őt, tárt karokkal közeledett feléjük. Csak annyit tudott mondani elálló lélekzettel:

— Hát . . .

Hullánczott a keble a robosztus embernek és szemében öröm csillogott.

— István! — nyögte ki nagy nehezen az asszony — István! Itt vagy? . . .

Megemberelte magát nádi-Balogh István, asszonyának esdeklő hangja fejebe kergette a vért. Őt éve, amióta összekerültek, nem csókolta meg soha az asszonyát. Most széles jókedvében magához szorította óvatosan, úgy csókolta, hogy a szusszuk is elállt.

— Engess már — mondta kibontakozva az asszony a vad ölelésből — hisz' megfúlok . . .

— Mutasd a gyereket! — rikantotta el magát nádi-Balogh István és széles jókedvében kiapta a pólyásgyereket anyja karjai közül, magasra tartotta az Egekura felé s csak annyit mondott:

— Az én fiam! . . .

— Finom ujjú szobrász leminázhatta volna nádi-Balogh Istvánról, amikor az istenség diadalmaskodik a bűn felett.

A hegyekről leereszkedő, néma esti alkonyban eggyéolvadtak a lehuzódó árnyak, a távoli erdővel eltűntek a konturok. A kósza esti nyári szellő elhozta idáig a megkonduló harangszót. A kisfiu lekapta fejéről a sapkát s lágyan, gyűgyögő zsolitáron hangon elkezdte az Úr imáját.

Nádi-Balogh István hallgatott egy darabig, majd alázatos bűnbánattal mondta egyszerre csak a gyerek után:

— . . . És legyen meg a Te szent akaratod . . .

Negyven esztendő a Katolikus Legényegylet életében.

Pakusz Károly világi elnök felolvasása a jubileumon.

Negyven esztendő hosszú idő egy intézmény életében! Igen, még egy intézmény, még a mi egyesületünk életében is hosszú idő 40 év! Mert ha 40 esztendőn át éltünk, főtartottuk magunkat, úgy bebizonyítottuk azt, hogy szükség van reánk. Szükség volt egyesületünkre akkor, amikor megalakították, az alapító iparosság és katolikus társadalom úgy érezte, hogy az ifjúságnak szüksége van erre az otthonra s hogy igazuk volt és hogy szükség volt rá, bizonyítja az elmúlt 40 év. De szükség van rá ma is, amidőn a fiatal lelkek tán még jobban vannak kitéve a világmegváltást maszlagoló s Istent és hazát tagadó tévtanok erősebb offenzívájának.

Kezdem az elején!

A Pécsi Legényegylet műkedvelő gárdája 1891. évben Katalin napkor előadást tartott Mohácson s a már előbbi egyeletalapítási tervekre olyan erővel hatott ez, hogy rá pár napra: december 3-án n. Keserics Ferenc apátplébános elnöklété alatt kimondották a megalakulást. A megalapítás legnagyobb agitálói voltak a mi Farkas János bácsink, továbbá n. Jost Jakab és n. Koósz Antal. Az egyesület meg volt alapítva, azonban nem volt helyisége. Hol itt, hol ott bérelt helyiségekben szorokodott — Orbán-fél ház (nemrég Steinerház), Szikora-ház — 1896 évben, amidőn Horváth Mihály káplán Keserics Ferencőt átvette az elnökséget s Tarnay Károly ügyvédben igen agilis és önzetlen munkatársra talált, föllendítették az egyesületi életet úgy, hogy ekkor már 100 körül volt az ifjúsági tagok száma s 150 pártoló tag volt.

1898. évben már zászlót szentelt, — amelyen Virág Ferenc megyéspüspök, amint tisztelgésünk alkalmával volt kegyes emlékezni, — is itt volt s tudja azt, hogy itt Mohácson egyesületünk iránt mindig milyen megértéssel volt a katolikus társadalom. Fényes ünnepség volt s az egyesület mindig büszkén gondolhat erre.

A város egész katolikus társadalma szimpátiával kísérte az egyelet munkáját és azt pártolta s támogatott bennünket. Ugyanezen évben a Mészáros-utcában berbeveszik a Monigli-féle házat s ott szinpadot is állítanak föl. A Monigli-féle házat megvenni akarták. A terv legnagyobb mozgatója az akkori elnök: Aschenbrenner Gyula káplán volt, aki azonban rövid itt tartózkodás után meghalt, a terv nem valósult meg s a házat másnak adták el. Bekövetkezett a visszaesés. Az egyelet majdnem az utcára került. Az akkori Gózhajó, jelenleg Apponyi utcai Tasy-féle házban béreltek szűkös helyiséget, amellyel csak azt akadályozták meg, hogy az egyesület nem oszlott föl.

Az egyesület barátai és hivei nem engedték a fölosztást s szívesen és rendíthetetlenül munkálkodtak tovább. Mojzes Imre

elnöksége alatt valóra vált a legfontosabb: a saját otthon. 1906. évben az ő agitációja eredményeképp megveszik a mai házat, jobban mondva csak a telket, mert volt rajta egy régi lakóház, amely egyáltalán nem volt egyesületi helyiségnek alkalmas. Az előadás-termet építette s minthogy nem volt — mikor volt? — elegendő pénz reá s a bank pedig megfelelő fedezet hiányában csak kezeség mellett volt hajlandó a 9000 korona kölcsönt megadni, az egyesület igazán melegsivű kisiparosai egész egzisztenciájukat kockára tették s jótálltak a kölcsönért, kezeséget vállaltak azért. Megérdemlik, hogy neveiket megemlítsen ezen ünnepélyes alkalommal: Farkas János, Ránics Mátyás, n. Kecskés Ferenc, n. Müller György és n. Tislér János voltak, akik ilyen áldozatot hoztak az egyesületért.

Ettől kezdve az egyesület élénk életet él. Előadásai látogatottak, tagjainak száma — úgy az ifjúsági, mint a pártoló tagoké — megnövekedik s szinpadán örökbecsű népszínműveink mellett minden nemes és nevelő hatású dolog előkerült. Telt, mondhatnám zsúfolt házaink voltak. Így fejlődött folyton tovább erkölcsi és anyagiakban is. Következett a világháború, amely nálunk is dermesztőleg hatott s bár a háború 3—4-ik évében Bock József elnöksége alatt előadások voltak s azoknak nagy közönsége volt, azonban ifjúságunk nem volt itthon s így a tulajdonképeni cél: az ifjúság nevelése szünetelt. Az adósság kamatait 1915 és 1916. évben — bevételek hiányában — n. Keserics Ferenc apátplébános fizette. A háború alatt ifjúságunk egy része elhalt, másik része elköltözött innen s utána újra kellett kezdeni ezen fontos hivatásunkat. Hozzájárult egy másik nehézség: a szerb megszálló hatóságok által részben nemzeti céljainkat meggátoló, részben pedig a szélső szociáldemokrata irányzatot inauguráló politikája. Dacára ezeknek megálltak helyünket, az egyeletnek több, mint 200 ifjúsági tagja volt s előadásainkat és az akkor megkezdett bölji kurzusainkat soha nem látott tömegben látogatta Mohács keresztény és magyar társadalma. Sőt előadtuk magyar katonaszereplőivel a „Piros bugyellárist“ is. Tomboló sikerünk volt a magyar huszárral akkor, amidőn csak szerb katonát és csendőrt láthattunk.

Nem dicsekvésből, hanem a tények alapján mint megtörtént mondhatjuk, hogy az Országos Szövetség által az utóbbi években javasolt teendőket mi már akkor megoldottuk mert voltak helyesirásai, számtan és könyvtári kurzusaink, volt dalárdánk s egyeletünk olyan látogatottságnak örvendett, hogy arra csak büszkék lenetünk mindenkor. Az egyesület élete is azonban olyan, mint az emberé. Vannak emlékei és vannak visszaesései. Vannak jól megtett lépései, de

vannak elhibázottak is. Jegyzőkönyvünkben fölfektetett indítvány szerint már 1919. évben foglalkozott a választmány azzal a tervvel, hogy az utcai épület-részt, — amely a mindennapi tartózkodásra férőhely szempontjából igen kicsiny volt s nagyobbá tétele fontos lett volna — nagyobbítsa s ehelyett 1924. évben — elhibázva ezt a fontos kérdést — az előadástermet s az udvari folyosót nagyobbította meg s így az egy hely helyett két részre osztott helyiséget csinált. Amellett még ezen nagyobbitás majdnem az egyesület életébe és meglévő értékebe került. Elvitte a teljesen adósságmentes egész vagyont. Nem bírálok az intézőt, csupán a történeti hűség kedvéért említem meg, hogy amidőn az építkezés befejeztével az iparosok számláit fizetni kellett, akkor nem volt más megoldás, mint kölcsönt venni től s még hozzá az akkori pénzvisszonyok szerint igen terhes föltételekkel. Ismétlődött a régebbi eset: a hitelező csak kezesség mellett volt hajlandó a terhes kölcsönt adni s Brand Ede polgári iskolai igazgató, Mayer Ferenc polgári isk. helyettes igazgató és Thürr Gyula pénztárosunk kezessége mellett az egyet 1925. évben fölvetett 25 százalékos kamattal 2500 dolláros kölcsönt s hozzá még azzal a megszerítással, hogy a kölcsön visszafizetése a dollár mindenkori budapesti árfolyama szerint történik.

Ezzel az egyesület meghuzta a halálharangot maga fölött, mert az első negyedévi kamatot a kölcsön folyósításakor levonták a tőkéből s így azt ezzel megfizette, még egy negyedévet a kölcsön maradványából és a bevételekből valahogy megfizetett, azonban azontúl kamatot fizetni nem tudott. Nem volt miből, hiszen a kamat összege az egyesület összes bevételeit több mint kétszeresen meghaladta. A hitelező perelt, a kezések már attól tartottak, — és így is volt — hogy ők kerülnek sorra s a dob az ajtó előtt megperdülni készült 30 és néhány éves, mondhatom büszkén, hogy jól teljesített hivatás és sok-sok lelkes munka és buzgalom után a szétzúllás előtt álltunk és Mohács iparos-és munkásifjúsága ismét az utcán érezhette magát. A krónikás becsületességével mondom el ezeket a sötét és szomorú eseményeket, mert hozzá tartozik ahhoz a történethez, amit ma itt elmondani kötelességem. Szívesebben mondanék dicső eseményeket, de ezeket is el kell mondanom egyrészt azért, hogy rámutassak arra is, hogy milyen helyzetből mentették meg az egyesületet azok, akik megmentették.

A legmélyebb tisztelettel és alázattal kérem Kegyelmes Urunkat, méltóztassék megengedni, hogy itt ezen ünnepélyes pillanatban, az egyesületi tagok jelenlétében és az egyesület nevében köszönetet mondhassak, amiért mentési munkánkban és tervünkben mellénk állott s lehetővé tette azt, hogy ez a nagymultú és nagy jövőre hivatott egyesületünk ma még itt van. Amidőn Kegyelmességed a helyzetet meg-

ismerte, rögtön felajánlotta segítő kezét s a megmenthetést lehetővé tette azáltal, hogy 8000 pengőnek kamatterhét magára vállalta. Ebből kiindulva s számítva Mohács katolikus társadalmának egyesületünkkel szemben mindig tanúsított megértő áldozatkészségére, lehetővé vált a megoldás s ma ott állunk, hogy bátran mondhatjuk: A Katolikus Legényegylet volt is, van is és lesz is Mohácscon.

A 2500 dollár kölcsönt megfizettük s csupán a kamatdifferencia miatt folyt a per a hitelezővel, amely perben biztos kilátásunk volt az eredményre vonatkozólag s az úgy is fejeződött be s minden kötelezettségünknek a legjobbkor eleget tettünk. Ma 4800 pengő tartozásunk van.

Kötelességem hálával emlékezni meg a fölisztelendő Káptalanról, a Pécs-egyházmegyei Takarékpénztárról, ahonnan szintén nagyobb összeggel jöttek segítségünkre, de főként Mohács keresztény társadalmának nemes áldozatkészségéről, amely a tőle telhető legnagyobb erőfeszítéssel segített bennünket abban a munkánkban, hogy az egyesület ne züllyjön szét. A neveket nem sorolom föl szinte versengve vettek részt segítségünkben s a társadalom minden számottevő egyénisége mellettünk volt. Hálátelt szívvel emlékezem róluk s a jó Isten fizesse meg jószágukat és áldozatkészségüket. De hálám nem volna teljes ha ennek a küzdelemnek és áldozatos munkának fáradhatatlan harcosát nem említeném.

Pásztor Endre egyházi elnökünk volt a fáradhatatlanul agitáló, küzdő s addig meg nem nyugovó míg a kitűzött célt el nem érte s a mentés befejezve nem volt. Ő volt a vezér ebben a nagy-nagy munkában hol szépszóval hol pedig mindent fölhasználó eréllyel is ha kellett. Ennek az idegekre menő küzdelemnek áldozta minden idejét, más teendőt nem ismert s a siker nem maradt el.

Segítségünkre voltak a Népjóléti és Kultúrkormány is amidőn 3 ízben folyósítottak részünkre segélyt. Itt tartozom hálával megemlékezni Mihálffy Vilmos országgyűlési képviselőnkéről és Margitay Lajos polgármesterről akik ezen segélyek folyósításánál közbenjártak.

Az egyesület ezen küzdelmeiből egyet megállapítani és pedig örömmel azt t. i., hogy Mohácscon mindenki érzi a Kat. Legényegylet szükségét és arra mindenkor áldozni is képesek. Ez ad nekünk erőt a további küzdelmekre és munkára. Nagy föladataink vannak még, Mohácscon igen sok fiatal férfi, legény van, akinek a leányegyletben volna a helye. Nekünk az ifjú lelkek vágyainak és céljainak megfelelően kell munkálkodni s mind megnyerni egyeletünknek. Tért kell nyitnunk minden irányú akarásuknak s őket a munkánkban megnyerni s őket két vezető eszménk: katolikus és magyar szerint oktatnunk és hatni fiatal lelkükre. Így végzünk Istennek tetsző és hazánk javát előmozdító munkát. Ehhez a

nagy-nagy munkához kérjük Kegyelmes Fővédő Urunk további atyai pártfogását és Mohács kat. társadalmának olyan támogatását mint amilyenben eddig részesi-

tett s kérünk olyan áldozatos lelkeket mint akikről emlékeztem. Adja Isten, hogy így legyen s adjon hozzá erőt és kitartást. Isten áldja!

Miért vitték el vásár napján a kishajót a telelőbe?

Tíz fokos hidegben tömegek állottak a szigeti oldalon és ladikokon jöttek át

Az aránylag gyenge jégzajlás mellett még a vásárt lebonyolíthatta volna az átkelő gőzös.

Hétfőn kellemetlen meglepetés érte a mohácsi vásárra a sziget felől igyekvőket. Nem tudtak átkelni, mert vásárnap este az átkelő gőzöst elvitték a téli kikötőbe.

A szigeti oldalon nagy ember-tömegek állottak, kocsik torlódtak össze, de nem tudtak átjönni a vásárra. Pedig ettől a vásártól várták a gazdák, hogy egy kis pénzt szereznek Karácsonyra, amely a küszöbön állott s minden házban nagyon is kellett a pénz. Az emberek nagyon zúgolódtak, hogy a kishajó elment, mert a jég aránylag gyenge volt s a Duna tele volt más hajókkal, vontató gőzösökkel, amelyek tovább végezték a forgalom lebonyolítását.

Az egész városban csak erről beszéltek, mert hiszen a sziget és a környéken levők elmaradása a vásárról, az iparnak és kereskedelemnek is tetemes kárt okozott.

Miután mindenkit érdekelt, hogy szükséges volt-e tényleg a kishajó ilyen gyors eltávolítása, utánajártunk és megállapítottuk a következőket:

Már ez a gyenge jég is feltétlenül káros a kishajóra, mert ha, vékony táblák is uszáknak erősen sértik a hajót. Arról tehát lehet beszélni, hogy szükséges volt-e a hajó eltávolítása, de

mindenesetre szembe kellett volna állítani a gazdaközönség érdekét és számolni, hogy melyik a nagyobb kár, a kishajó kisebb sérülése, vagy pedig az a nagy veszteség, amit a gazdák, a kereskedők és iparosok szenvedtek azáltal, hogy a közlekedés megbénult.

Ha ebből a szempontból vizsgáljuk ezt az ügyet, akkor igenis itt kellett volna még erre az egy napra hagyni a hajót. Ezt kellett volna tenni annál is inkább, mert értesülésünk szerint

Dunaföldvár környékén tiszta, jégmentes volt a Duna. Budapesten ugyan zajlott már erősen, de ennek a zajlásnak két nap kell, míg Mohácsra érkezik s kedden reggel ettől, a közeli télkikötőbe még elmenekülhetett volna a hajó, amikor már a vásárt lebonyolította.

A vízjelző szolgálat ma már teljesen precízen ki van dolgozva. Meglepetés egyáltalában nem érheti ma már az érdekelteket, hiszen egész pontosan tudják, hogy mikorra várható a nagyobb zajlás.

Mint értesülünk a szigeti gazdák szövateszik a kishajó korai elszállítását a téli kikötőbe s panaszaikkal maguk mellett találják a város minden rétegét. Meg kell vizsgálni, hogy hibás volt-e ez az intézkedés, meg kell kérdezni a város vezetését, hogy miért nem számoltak azzal, hogy ez az intézkedés mekkora kárt okoz s végül garantiát kell keresni arra, hogy a jövőben ez nem történhet meg, mert hiszen az utólagos intézkedés az elvesztett vásárt pótolni már nem tudja!

Névjegyet

gyorsan, olcsón és izléselesen készit

Fridrich Oszkár
könyvnyomdája.

Hópehely,

fent született a magasban, felhőpárák között, közel az Istenhez, tisztán és fehéren, mint az angyalok mosolya...

De aztán elfogta egy kimondhatatlan vágy, vonzalom, hogy utrakeljen, alászálljon szikrázó, csillogó égi bölcsőjéből a földi szférákba...

A zimankós, ziháló északi szél szárnyaira kapta és... repül, hull, hull a selymes kicsi hópehely.

Elrepül fenyvesek fölött és vágy támad benne, hogy leszálljon, megpihenjen egy örökzöld piramison. Egyedül lenne, seuki sem bántaná, megmaradna, fehérbe öltöztetné az ősz utolsó emléket is — és ott várna, várna, míg az első napsugár ismét felcsókolná a nagy mindenség hamvas kékségébe. De nem, jön egy seprő szélroham és a kicsi kis hópehelyt kiemeli elmélkedő hangulatából és tovább viszi... füttyül, süvit, zúg a szél, a fák görnyedve, hódolnak neki és a hópehelyt nekivágja egy kemény, fagyos szirtfoknak... és aztán csend. — A vihar egy percre elül, csak a néma hideg dermeszt mindenütt.

Igy maradnak én itt, cél és haszon nélkül? A kő hópehely alatt is csak kő marad. Ha rutat takargatok, ha hibát felejtetek, ha a világot fehérré teszem: van céloom! De sziklát melengelni ugysem kell, követ termékenyvé tenni ugysem lehet. Lehettelen miért akarjak?

Csak tovább, tovább!

És a szél fuvalma újra jön, mint az alvó vad felébred, de most mint a sasok szárnya csenben suhog a bércek és havas völgyek felett... A hópehelyke karikázva, lengedezve halkán elszáll egy ablak előtt. Ott benn erdész-család aprósága Jézuskával átmodozik — édesapa gondját érzi, édesanya szeme, szíve férjét nézi — oly tiszta itt minden, mint a hegyek hava, szűz és büntől páratlan e lelkék útja, hisz' Istentől csak jót tanulnak és emberek közé tán' sose jutnak... Itt fehérség van bőven és elég.

De ott lenn a város... kormos kéményei ágaskodnak, magas házai, mintha gyászolnának, utcán temérdek ember, nagy és kicsiny, sietnek lármáznak... mily szép lenne több fehérséggel!

Ide repül most tétovázva a fehér hírnök: a hópehely. Fent antennák állnak, mint

drótakadály, lent zene szól és arcok égnek. Kávéház kicsapódó gőzös füstje a fehér pehelynek im majdnem életét vette, de még sikerült gyorsan odébb surranni.

Az utcák viharja vitte most tova: megszállt egy prémesbundán, de kényes hölgye unottan lefujta; ráhullott egy rikkancsfiu tarka ujságjára, de onnét is mindjárt menni kellett — a papirlap festett szépségét féltette, az több és fontosabb volt neki és most rákerült egy munkásarcra, de itt csak ráncok voltak, gondok nyoma, élet-szántás, hópehellyel nem tördtek.

E szemekben kenyér volt az Égnek kékje, az életbéke, a megnyugvás, a gondoszlás és örömosztás...

És újra jött egy forgószél — az életben sokszor van ilyen nem várt forgatag, — mety emel és süllyeszt, békít és sebez és a hópehelyt is fel feldobta, megforgatta, letette és újra kapta, végre megbékülten leejtette, mint pályátvégzett életutast a hópehelyt egy kicsiny kézre...

És pirosposztság gyermekajakak csilingelő neveléssel szomjuhozva rátapadtak... és maradt a hópehelyből: — egy boldog mosoly a gyermekarcon.

Patton János.

A Kat. Legényegylet utolsó adventi estje.

Szép számban megjelent közönség előtt hódolt a Katolikus Legényegylet árpádházi szent Erzsébet emlékének hétfőn este.

Földváry Magda szavalata után dr. Gábrriel Pál pécsi püspöki tanítóképzői h. igazgató mondotta el mindvégig élvezetes, magasszárnyalású beszédét árpádházi szent Erzsébetről.

— Adventünk nagyon sötét, — mondotta a szónok — ebben a sötétségben várunk Megváltót nemcsak mi magyarok, hanem az egész világ. Ebben a komor, fekete adventben fényforrást, a világító utmutatót kell keresni és én ezt Warburg várában lelem. Szent Erzsébet a mi utmutatónk, ő a mi fiálynk Erzsébetben három lényt tiszteltek, a jó angyalt, a kemény hőst és a nagy lelket Élete angyalszárny-suhogalás volt, érintésére elszólt a bánat és mosoly fakadt az ajkakon. Jótékonyágára, — mellyel a szegények szívét hódította meg — boldogabb volt, mint arra, hogy Lajos felesége lehetett. Nászajándékul is csak kórházakat kért, amiért anyósa nem győzte eleget gyűlölni. Ma is ilyen jótékony angyal kellene, aki ebből a világhoz, mely oly sok nyomort teremtett, kivezetne. Jó lenne, ha

most is oda mehetnének Erzsébet mögé vigasztalásért, jó szőrt. Erzsébet azonban mégsem ebben volt az igazi. Hős volt ő. Julius Cézár, Napoleon, Hindenburgok nem az igazi hősök, — igaz, hogy őket is dicsőítették, ünnepezték, de az ő dicsőiségük útja véres volt, diadalkapjuk mulandóvá lett, — Erzsébet volt az igazi hős, emléket templomok, dómok jelzik, ezek pedig maradandók, nem fűződik hozzájuk leigázás, nem tapad rájuk vér. Hitványul kilő kik az udvarból, de nem esik kétségbe, legnagyobb nyomorúsága közepette is Te Deumot énekel a szerzetesekkel assisi szent Ferenc példájára. Ez az igazi győzelem. A mi nehéz, nyomorúságos adventünkben nincs földi hatalom, mely máriólholnapra édenkertet alakítana. Keressük meg tehát az utat, mely kivezett ebből a sötétségből. Ez az út elvezett Erzsébethez s általa az örökkévalóságba. Erzsébet tökéletes lélek, — mondotta a beszéde további részében a szónok — s ez Istentől táplálkozik. Nem bizott mulandó földi nagyságokban. Hite mély séges meggyőződés, melynek kisugárzása a boldog élet. Ez a föld csak akkor lehet Istennek virágoskertje, ha majd a krisztusi hit ereje még jobban lüktet a lelkekben. Hit és erkölcs nélkül — lehet bármilyen fejlett kultúra, technika — még feketébb lesz az adventi sötétség és még messzebbre távolítjuk a boldog karácsonyestet. Magyar királyleány, nagy szent, tekintse le Árpád örökségére, pusztulunk, ve szűnk, sugározgass a mi lelkünkbe is angyali jószágot, vezess Betle hembe, avass hősiékké és mi igérjük, hogy utaidon járunk.

A nagyhatású beszéd után, — melyet a közönség hatalmas tapsal jutalmazott — Pobisch Magda szavalata következett. Az est befejezéseül a polgári iskola növendékei 2 felvonásos szín művet adtak elő kiváló sikerrel. Az előadás szereplői Hamburger Etel, Endl Márta, Kovács Erzsébet, Vesztergombi Mária, Hajniki Irén, Hamburger Katalin, Paschke Márta, Orosz Irén, Pericsevics Iona, Szalay Margit voltak.

Mohács város közgyűlése.

Csekélyszámú érdeklődő jelent meg az f. hó 23-án tartott rendkívüli közgyűlésen, amelyet dr. Margitay Lajos polgármester 3 órakor nyitott meg.

Néhán határozat tudomásulvétele után Herger Zoltán fő számvevő a pótköltségvetést terjesztette elő. Kimutatja, hogy még 77.000 P fedezetéről kell gondoskodni. Megnyugtatta a jelenlevőket, hogy adóemelésről nincs szó. Csapics Lukács hozzászólása után a közgyűlés elfogadja az előterjesztést.

Utána Lipokatits János főjegyző olvasta fel a virilisták névsorát. A főszámvevő ismertette a fölös pénzek elhelyezését. Eszerint a Mohácsi Takarékpénztárba kerül a gyámpénztári tömeg 40% a Débaranyai Bankba

35% és a Mezőgazdasági Bankba 25%. Névszerinti szavazással elfogadta a közgyűlés.

Az ovodák utólagos szárszámadásait és a tanonciskola zár számadását egyhangulag elfogadták. A város közigazgatási határának részletes felmérésével felmerült kiadások javításra szorulnak, amennyiben az eddig kat. holdanként megállapított 90 fillér kevésnek bizonyult és helyette 1 pengő kivetését kéri elfogadni utólag és 1922. évre előre.

Dr. Beck megjegyzi, hogy eredetileg 70 fillért állapítottak meg. Csapics szerint a mérnök többet dolgoznak a kelletténél, de a munkások henyének. Ezután csak annyit munkát kell alkalmazni, amennyi tényleg kell a munkához. Erélyesebben kellene felügyelni rájuk. Így tényleg nem elegendő 90 fillér, de még az 1 pengő sem.

A polgármester válaszában kifejti, hogy eleinte nem voltak erről tájékozódva és a földmérés felügyelőség utasítását követték 22 mérnököt az állam fizet és a város a már előre jelzett számú emberek költségeit viseli. A panaszokat illetékes helyre terjeszti.

Az előfogat házi kezelésben való megtartásának előnyeit ismertette vitéz Szőnyi. Házi kezelésben évi 13.326 Ft jelent, a bérbeadás 14.400 P-jével szemben a közgyűlés egyhangulag a házi kezelésnél maradt.

Dr. Beck és társai javaslatát elfogadják és a jövőben a javadalmi ellenőrt is a képviselőtestület választja.

Özv. Krivitz Tamásné beadványa került sorra ezután, mely szerint a kéményseprési díjakat továbbra is havonként fizesse a város. Felajánl a városnak az eddig 5% kezelési díj helyett még további 10% ot, tehát összesen 15% ot. A közgyűlés elfogadta.

A Testnevelési Bizottság kérelmét, mely sporttelep bérének mérséklését kéri, a közgyűlés jóváhagyja.

Zsilár Györgyöt 36 évi szolgálat után 1932. évi január hó 1-étől nyugdíjazták.

A Belvárosi Casino és újabb városi földbérliők kérelmét bér-mérséklésért némi módosításokkal megszavazták.

A polgármester délután 4 órakor bezárta a gyűlést keilemes ünnepeket kívánva a képviselőtestületnek.

— Mansz teadélután, Szombaton, Karácsony másodnapján tartja a Mansz. jótékonycélu műsoros, táncos teadélutánját az Iparoskörben, délután 5 órai kezdettel. Hisszük, hogy ezen jól bevált családias összejövetelel, a társadalom minden rétege nagy számmal vesz részt, ahol 80 fillér teajegy eilenében. finom tepertős pogácsás tea, aktuális műsor, cigányzene és táncheletőséggel kedveskedik a Mansz agilis vezetősége.

— Kongreganisták figyelmébe. A Mária Kongregáció január hó 11-én, a belvárosi elemi iskolában, délután 5 órai kezdettel tartja legközelebbi összejövetelet.

HIREK

Olvasóinknak, e öfízetőinknek, hirdetőinknek és jábarátainknak **KELLEMEK KARÁCSONYI ÜNNEPEKET** kívánunk!

MOHÁCSI HIRLAP
SZERKESZTŐSÉGE ÉS
KIADÓHIVATALA.

— Mihálffy Vilmos Mohácson. *Mihálffy Vilmos* ny. államtitkár, országgyűlési képviselőnk f. hó 26-án, Karácsony másnapján Mohácsra érkeztek s a Korona szállóban száll meg, ahol panasznapot tart. Képviselőnk ipár napig fog Mohácson tartózkodni.

— Ösztöndíj. A vallás-és közoktatásügyi miniszter *Birtalan István*, a bajai tanítókapzó intézet IV. osztályú növendékének jó magaviselete és kiváló szorgalma elismerésül 100 pengő ösztöndíjat adományozott.

— Házasság. *Pogány Vilmos* kir. járásbírósi végrehajtó szombaton délelőtti házasságot kötött *Milasin Gizikével*. Tanúk voltak a vőlegény részéről vitéz *Marosy Gyula*, a menyasszony részéről *Appel Adám*.

— Adományok. A külvárosi iskola szegénysorsu tanulóinak felségélyezésére a „Délbaranyai Bank r. t.” által adományozott 20 pengőért ezután mond köszönetet az iskola tanszékülete.

— A Magyar Rokkantságélyző és Nyugdíjgyűjtő Mohácsi 25. sz. fiókja folyó hó 27-én, vasárnap délután 2 órakor a Tóth féle vendéglőben levő egyleti helyiségében választmányi ülést tart. A tárgysorozat fontosságára való tekintettel a választmányi tagok minél nagyobb számban való megjelenését kéri az elnökség.

— Nyáry László novellája. *Nyáry László*, a Nemzeti Ujság heisó munkatársa egy izmos tehetséget elaruló novelláját találjak olvasóink a mai számban. Ajánljuk külön figyelmükbe s örömmel közöljük, hogy a fiatal írógárda ezen tehetséges tagjától ígérünk van, hogy többször is kapunk tőle eredeti novellát.

— Nem lesz 6 pengős inségbuza. Annak idején megírtuk, hogy a kormány 6 pengős inségbuza kiadását tervezte. Ennek az intézkedésnek az volt a célja, hogy olyan elszegényedett emberek, akiknek súlyos teher a buza piaci áron való vásárlása, mert csökkent a keresetük, kenyérhez jussanak. Mint értesülünk, tekintettel az államháztartás súlyos helyzetére, ez az akció elmarad.

A magunk részéről sajnálattal közöljük ezt a hírt, mert nagyon sok csökkent keresetű munkáscsalád várta az olcsóbb búzát. A kormánynak meg kell találni a módot arra, hogy ezt a kérdést megoldja. Meg kell vizsgálni az álláshalmozások ügyét, meg kell állapítani, de sürgősen, hogy kik huznak többszörös jövedelmet a kincstártól s ezek megszüntetésével, juttatni kell a kiségziszerencsiáknak nagyobb darab kenyert.

— A hadirokkant jelvény. A Hivatalos Közlöny december 20-iki száma közli a hadirokkant jelvény megállapítását. A jelvény alapításának célja azon egyének társadalmi megbecsülésének és tisztelések előmozdítása, akik a világháborúban, vagy az ezt követő forradalmakban a hazáért testi épségüket áldozták. A hadirokkant jelvényt minden igazolt rokkant megkapja. Katonai egyének parancsnokságuk utján, polgári személyek pedig Mohácson a város. házán, a járásból a főbírói hivatalban igényelhetik. A jelvény 22 mm. átmérőjű, aranyozott fémbe készült s rajta a Magyar Szent Korona képmása és babérszörnyével övezve „H. R.” felírás van. A sebesült éremmel rendelkezők annak szalagján, akiknek sebesülési érdük nincs, a háború emlékérem szalagján viselik.

— Meghívó. A Mohácsi Földmivések Olvasóköre dec. 31-én, csütörtök este 8 órakor társasvacsorát (halpaprikást) rendez, melyre a kör tagjait és a tagok vendégeit tisztelettel meghívja az Elnökség. Egy teríték ára 160 P.

— Adóalap felmondás. Már most olvasóink figyelmébe ajánljuk, hogy január havában mindazok, akiknek keresetében, jövedelmében változás állott be, felmondással élhetnek az adóalapjuk megváltoztatásáért. A felmondással kapcsolatban rendes szabályszerű kereseti adóvallomás csatolandó.

— A szegény gyermekek Jézuskája. Vasárnap délután az Iparoskörben volt a szegény iskolás gyermekek ruhasegélyének a kiosztása. A város, az elemi iskolák és egyesek adományaiból közel 300 gyermeket reszesztettek ruhasegélyben s volt közöttük olyan, akit tetőtől-talpig felöltöztettek. A kiosztást az iskolák vezetője s a Misszió és a MANSZ asszonyaival közösen végezték, akik a ruhához jó kis kalácsot, élelmiszert s más szeretetadományokat adtak hozzá. A kiosztás egy karácsonyi énekkel kezdődött, majd *Patton* János belvárosi kaplan mondott beszédet, amelyben kiemelte az idei akció különösen szép sikerét és a gyermekek imába és halajába ajánlotta azokat, akik siettek a segítségükre. Két kisfiú ezután köszönetet mondott az ajándékokért s

azután egy énekkel befejeződött a kis ünnepély. Megható volt a boldog arcokat nézni, amikor örömmel siettek haza a ruhákkal, a cipőkkel. Megelégedettség és boldogság volt vasárnap sok családban s bizonyára azokban a szívekben is, akik megtették kötelességüket embertársaikkal szemben.

— A szigeti országos vásár. Ilyen is volt. Az egyik bajai cipész, aki a vásárra igyekezett, aztán nem tudott a városi partra kerülni, látva a körülötte álldógáló sok embert, ott bontotta ki a ládáját és kínálta nagyban a portékát. Nagyszerű dolog lehetett, csak attól féltünk, hogy esetleg eszébe jut valakinek, hogy ott nem fizette le a „helypénzt” aztán utána küldenek Bajára, hogy fizesse meg. Kérdés, hogy jár-e a helypénz, hiszen a cipész nem volt a vásáron. Csak aztán olyan affér ne legyen az egészről, mint a földbirtokosnak volt a falu zsidójával. Történt ugyanis, hogy a földbirtokos rázárancsolt a zsidóra, hogy csináljon neki országos vásárt. — En egyedül? Nem lehet az khérem. — Már pedig, ha öt percen belül nem lesz itt országos vásár, akkor megvesszőzöztetek — ordított a földbirtokos. Mit volt tenni kénytelen a szegény zsidó, kirakta hát a földre a portékáját és csakhamar énekelte, hogy „Hét, hét, minden darab hét...” A földbirtokos lehajol válogatni, egyszer aztán nagyot ráhuz valaki a hátsó részére. Dühösen ráfordm a zsidóra: — Te gazember, hogy mersz te engem megütni? A zsidó kifordítja a kezét és csendesen így szól: — En? Nagyságos orosság, én nem voltam! — Hát ki? — Mit lehessen tudni — felelte a zsidó — egy ilyen nagy országos vásárban, hogy ki volt az?

— Transfermoratorium. A kormány a legutóbbi minisztertanácsban elhatározta a transfermoratorium bevezetését. Ennek a lényege az, hogy a külföldre szóló kifizetéseket az érdekeltek pengőben fizetik be a Nemzeti Bankba, amely egy későbbi időpontban fizeti azt ki idegen pénznemben a hitelezőnek. A transfermoratorium célja az, hogy az idegen valutával tervszerűen lehessen gazdálkodni.

— A betegségélyezés és a bürokrácia. Kaptuk a következő panaszt: A napokban házunkban az egyik kocsi kisléánya megbetegedett. Miután pénztártag, szükségessé volt egy nyomtatvány kiállítása. Ebben a nyomtatványban annyi kérdés van, hogy nem csoda, ha nem töltöttem ki pontosan. A beteget erre visszaküldték, hogy pontosan állítsa ki. Kiallítottam. Volt azonban egy kérdés, hogy mikor hagyta abba a munkát? Miután nem a tag,

hanem annak a gyermeke volt beteg, világos, hogy nem hagyta a tag abba a munkát. Az kérem nyugodtan tovább dolgozott. Ezt a pontot tehát nem töltöttem ki, mert nem a betegre vonatkozott. Felhívtak erre telefonon, hogy ez a pont nincs kitöltve. Nincs. mert hiszen önmagától is következik. Miután ragaszkodtak ennek a megválaszolásához kértem, hogy írják be, hogy „nem”. Azt feleli erre a tisztviselő, hogy neki nem szabad, sajátkezűleg kell. Kérem én felhatalmazom, — feleltem. — Akkor sem szabad — mondja ő. Én ezeket persze el is hiszem az illető urnak, nincs semmi okom kétségbevonni, de kérdem szabad-e ekkora copfhoz kötni a betegségélyezést? A nyomtatványok kiállítás-e a fontos, vagy pedig a betegségélyezés. A tisztviselő bizonyára maguk is látják, hogy ez nem helyes, miért nem kérnek a felsőbb hatóságoktól más, a gyakorlati életnek jobban megfelelő eljárást? **Aláírás.**

— Élelmiszerek kiosztása a pénzügyőröknel. Több ízben megírtuk már, hogy a mohácsi pénzügyőrség mily szeretetteljes megértéssel siet a nélkülözők segítségére. Örömmel közölhetjük, hogy Karácsonykor sem feledtek meg a szegényekről. Csütörtökön délelőtti az étkezde 37 szegénynek fejénként 2 kg. kenyert, 2 kg. húst és diós és mákos kalácsot osztott ki. A nemes példa önmagában hordja dicséretét s reméljük, hogy sokan követni fogják.

— A szekesői hajónak nem árt a jég sem. Külön cikkben írtunk arról, hogy a város a vásár napján elküldte teletölbe a kishajót. A panaszok egész sora futott be szerkesztőségünkbe. Egyik a másiknak adta a kilincset, a legérdekesebb azonban az, amelyik azzal jött, hogy a szekesői átkelő hajó jár. Hát annak nem árt a jég? Talán akkor szerezzünk mi is be kevésbé kényes hajócskát, mert ilyenkor nagy szükségünk lenne rája.

— A pécsi szintársulat Eszéken. A pécsi szintársulat január havában két estén át Eszéken fog vendégszerelni, ahol az újabb nagyszerű operetteket mutatják be. Az északi magyarságnak bizonyára nagy örömet szereznek majd a magyar előadásokkal.

— Elkobzott és gazdátlan jöszágok árverése a városházán. F. hó 28-án a városháza fszt. 4 számú szobájában d. u. 3 órakor a rendőri büntető eljárás során elkobzott és gazdátlan jöszágokat elfogják árverezni. Eladásra kerülnek balták, úrmértékek, súlyok, kosarak stb. Az egyes tárgyakat a legtöbbet igénylőknek adják el.

HALLGATNI ARANYAT ÉR A RÁDIÓT
KRAMER ANTAL FIAITÓL MOHÁCS, KEDVEZŐ RÉSZLETRE IS.

Névjegyet gyorsan, olcsón és izléseken készít Fridrich Oszkár könyvnyomdája.

— Képkiallítás a Koronában
A Belvárosi Kaszinó helyiségében egy hetes képkiallítás volt. Halász Oszkár festményei, rajzai kerültek kiállításra, akinek munkáira már egyszer felhívtuk a közönség figyelmét. A kiállítás első érdekessége az, hogy mohácsi művész mutatkozott be a mohácsiaknak s a falról csupa ismerős fejek köszöntötték a szemlélőt. Sokoldalú izmos tehetség, aki époly biztonsággal kezeli az ecsetet, mint a krétát. Véleményünk szerint azonban a grafikában erősebb. Gyermekportréi különösen megérdemlik a figyelmet. Stílusát illetőleg a legkonservatívabb iskolától a legmodernebbik taláunk képeket, bár ez utóbbiaknál kiemelhetjük, hogy a jóízű és a képszerűség és megértés határain belül. Egy nagyszerű csendélet képviseli a régi iskolát, de a közelében van két újszerű foltechnikával készült kép, amely már a legújabb felfogásokból való, azonban a leglaikusabb szemlélő is élvezheti a képet. A kiállításról még meg kell jegyeznünk, hogy a képek árai nemcsak a mai idővel, hanem még a vidéki közönség pénztárcájával is számoltak s így több kép cserélt gazdát, de biztosan sok megrendelőt is hozott a kiállítás a művészeknek.

— Fát és szentet osztottak ki az inségeseknek. Szerdán délelőtt a dobozgyárban levő népkorházban fát és szentet osztottak ki az inségeseknek. 160 család részesült az adományban, akiknek így egy ideig biztosítva van a meleg szoba. Az inségakció az ünnepek után ruha-, szövet- és cipőkiosztást is végez. Ennél a segélynél a mohácsi jótékony nőegyletek is hozzájárulnak s így karöltve a ruházatkodás gondját is sok helyen enyhítik.

— Papp Jenő „Rádiókrónikák” Minden vasárnap délelőtt a rádió hangosan beszélőjében egy kedves várt, mely férfi hang szólal meg. A műsor szerint krónikát mond, de inkább azt mondhatnánk, hogy a nagy gyermekeknek, a felnőtteknek mond mesét. Mert a stílusa valami mesezerű, csodálatosan szép szavak, mely gondolatok s még mélyebb tarulságok. Maga az élet, de mesemondó készséggel feltáralva. Ezek Papp Jenő rádiókrónikái. Talán nincs rádiós, aki nem szívesen hallgatta s aki nem szeretné. — Papp Jenő ezeket a krónikákat most könyvalakban kiadta s a karácsonyi könyvpiac legkeresettebb könyve lett belőle. Mohácson lapunk kiadchivatalában kapható.

— Olcsóbb lett a szivar. A dohányjüvedék hétfőtől kezdődőleg szállította a szivarok árát. A szállítás egyes szivaroknál elég jelentékeny, másoknál azonban nem nagy, de mindenesetre érvedetes. Nagyon helyes lenne, ha a jüvedék még egy lépéssel megcélodará ezt az elhatározását

és a drágább cigaretták árát is leszállítaná. Egész biztosan a fogyasztás olyan növekedését vonná maga után, amelynél megtalálná számítását a dohányjüvedék. Az új árak a következők: Heros 50, Cabinet 30, Palatinus 30, Regalitas 28, Britania 24, Trabucos 16, Cuba 16, Portorico 11, Joviales 11, Vegyes külföldi 9, Cigarellos 9 fillér. Ugyanez a szivarfajta is forgalomba került „Faintos” néven, darabonként 6 fillérért.

— Adományok. A belv. rk. el. népiskola igazgatósága a szegény tanulók felruházására küldött következő pénzbeli segélyeket örömmel nyugtázza: Délbaranyai Bank r.-t. 30 P, dr. Margitay Lajosné, Fridrich Oszkárné és Visy Pál 5—5 P, Seregly Böske 2 P. Köszönet továbbá a helybeli Misszió és MANSz nemesen érző hölgyeinek, kik a f. hó 20-án az Iparoskör nagytermében lefolytatott ruhakiosztáskor a karácsonyfa ünnepély megrendezése körül tevékenykedtek és valamennyi felruházójnak szeretetsomaggal kedveskedtek. **Tantestület.**

— Lemondott a tüzoltók pénztárosa. Herger Alajos a Mohácsi Önkéntes Tüzoltóegylet pénztárosa, aki hosszu éveken keresztül buzgalommal, kezeskedéssel és igaz ügyszeretettel dolgozott a nemes intenciójú egyesületben, betegségére való tekintettel lemondott tisztségéről. A választmány a közgyűlésig ideiglenesen Pakusz Károlyt bizta meg a pénztárosi teendőkkel.

— Snapszli verseny. Belán János ezután is értesíti a snapszli játékosokat, hogy a Vörös Tibor féle vendéglőben Ujév napján délután 5 órai kezdettel **snapszli versenyt** rendez. Az I. és II. díj egy pár választási malac, amelyből az I-nek joga van választani. III-ik díj egy pár fajkakas, IV-ik díj egy üveg finom likör. Nevezési díj 1 pengő. — Ujtítás az eddigi versenyeiktől eltérően az, hogy a partnerek három partit játszanak és az esik ki a további küzdelemből, amelyek három partiból kettőt veszít. Jelentkezni lehet **Belán Jánosnál** (Vörös vendéglő) ujév napján délután 4 óráig.

— Szünetelnek a leventegyakorlatok. December hó 20-tól február hó 15-ig szünetelnek a levente gyakorlatok. A leventéknek ajánlják, hogy ezen idő alatt látogassak az egyesületekben tartott népmiveltési előadásokat.

— Találtatott 3 darab kulcs. Igazolt tulajdonosa átveheti a rendőrkapitányságon.

— Elmarad a belvárosi elemi iskola karácsonyi ünnepélye. Karácsony másnapjára a belvárosi elemi iskola **Egerszegi Árpád** hősi halált halt tanító emléktáblája javára műsoros délutánt tervezett. Az előadás azonban közbejött akadályok miatt elmarad.

— Felakasztották a rendőrgyilkost. Budapesten az Angyalföld egyik fűszerüzletét rabolta ki **Horváth István**, büntetett előéletű közműves. Betörés közben tettenérte **Horváthot Sinkó József** rendőrtörzsőrmester. A betörő ellenszögült a rendőrnek, dulakodás kezdődött, amelynek során agyonlőtte a rendőrtörzsőrmestert. Kedden délelőtt statá-

riális bíróság elé került, amely kötél általi halálra ítélte s aznap este 8 órakor már végrehajtották az ítéletet. A hősi halált halt rendőrt abellügymini szter saját halottjának tekintette s családjáról a kormány gondoskodik.

— Állatvásári kimutatás az 1931. évi decemcer hó 21-én tartott országos állatvásárról. **Felhajtatott:** Szarvasmarha 740 drb, ló és csikó 1584 drb, juh és bárány 133 drb, sertés és malac 723 drb, összesen 3180 drb állat. **Eladatott:** Szarvasmarha 256 ló és csikó 49 drb, juh és bárány 20 drb, sertés és malac 207 drb, összesen 532 drb állat.

— A gyomorfájás, gyomor-nyomás, bélsárpangás, nagyfoku erjedés, rossz emésztés fehér nyelv, kábultság, fülzugás, halvány arcszín, kedvetlenség a természetes „**Ferenc József**” keserűvíz használata által sok esetben elmúlik. Az orvosi világ a legnagyobb elismeréssel nyilatkozik a magyar **Ferenc József** vizről, mert hatása megbízható és rendkívül enyhe. A **Ferenc József** keserűvíz gyógyszerárakban, drogériákban és fűszerüzletekben kapható.

— Betörés Németbolyon. **Fűrész Hubert** németbolyi földműves feljelentést tett a csendőrségben, hogy ismeretlen tettes behatolt a pajtájába, ahonnan 5 zsák tollat, 120 pengő értékben ellopott. A csendőrség megindította a nyomozást.

— Vöröskakas Udvaron.

Csütörtökön este vészkiáltás hangzott végig Udvar községben, hogy ég a falu és mindenki ijedve futott, hogy segítsen, ha még lehet. A közönség összetartása és igyekezete, a gyorsan érkezett segítségnek köszönhető, hogy csupán **Bayer** Henriknek 14 számú háza melletti szerűskertjében egy kazal szalma esett áldozatul. A tűz este 6 óratól 10 óráig tartott és mintegy 20—25 szekér szalma égett el, mely biztosítva nem volt. Telefonhívásra a sátorhelyi tűzoltóság is kivonult és segédkezett. — A kedélyekre jótékony hatással volt és a közönség háliját érdemelte ki a vádmórség, mely rögtön a helyzet magaslatán volt, mert minden embere azonnal kivonult, biztosította a vagyonbiztonságot és a tüzoltásnál is segédkezett.

— Anyakönyvi bejegyzések szerint 1931. évi decemcer hó 18-tól 1931. évi decemcer hó 24-ig. **Születések:** Lőrincz Mária, Sztankovics Mária, Kiss János, Hartwig Stefánia Regina, Bruckner János, Bohner Margit, Juhász István, Benedek Magdolna, Sziebele Mária. **Házasságkötések:** Pogány Vilmos és Milasin Gizella. **Halálozások:** Lőrincz Mária 2 napos, özv. Czernics Mária 77 éves, özv. Balázs Jánosné 71 éves.

SPORT.

Uj futballospat városunkban.

Már jó néhány hét óta lehet hallani városunkban valami titokzatos suttogást a sport berkeiben. Végül mi is megtudtuk a titkot. A Katolikus Legényegylet futballospatot alakít. A gondolat nagyon helyes. Ezáltal nemcsak azon ifjak jutnak szóhoz, akik eddig paragon feküdtek, hanem az MTE-t is eredményesebb játékra serkentik és így a mohácsi futball újra fellendül. Az új egyesület célja a város keresztény ifjuságát egységbe tömöríteni és sportférfiakat nevelni belőlük. Az eddigiek szerint már 32 komoly harcosa van az új csapatnak, melynek technikai vezetésére dr. **László Márton**t, a Pécs Baranya volt kiváló játékosát nyerték meg. A hivatalos megalakulás már a közeli napokban várható. A megalakulás azonban ne csak a sport terére szorítkozzék. Bele kell vonni Mohács polgári társadalmát is, melynek támogatására nagy szüksége lesz az újonc egyesületnek. A csapat takjait kitartásra, küzdenitadásra figyelmeztetjük, mert az az út, melyre indulnak nagyon göröngyös, könnyen érheti őket baleset, de mi hisszük, hogy ezek az ifjak ha kell, összeszorított fogakkal is, de megmutatják, hogy mi mindenre képes az ifjuság, ha jó vezetők állanak az élen. Köszönjük a Legényegylet lelkes vezetőit ezen valóban nemes tettük alkalmából, mert ezzel új korszakot nyitottak meg Mohács város sportéletében, mely — reméljük — biztatóbb és eredményesebb lesz, mint a legutóbbi évben volt. Ha a vezetőség már az elején a feyelemre fekteti a fősúlyt, akkor az eredményás munka nem marad gyümölcsötlenl.

Fel tehát a munkára, a szebb és boldogabb jövő reményében!

Szerkesztői üzenetek.

B. L. A versben van egy pár nagyon kedves gondolat, néhány szép szó s akad egy-két sor is, amely megfelel. Az egész azonban, mint vers nem jó. Sok-sok szép verset olvasson s azután egyszer ismét kopogtasson be, hátha akkor sikerül. Máskor azonban teljes névvel kérjük aláírni.

Felolós szerkesztő:
ZSUZSITS ANDRÁS.
Laptulajdonos és kiadó:
FRIDRICH OSZKÁR.

Vendéglősök figyelmébe!

Papirszalvéta, minden
nagyságban és árban
legolcsóbban kapható:

FRIDRICH OSZKÁR

könyvkereskedésében
Mohács Telefon 67.

NAGY SZILVESZTEREST A KORONÁBAN!

Elsőrangú cigányzene.
Boldog újévet kíván m. t. vendégeinek és barátainak
SZÁSZ BÉLA ÉS FIA

Bormérés.

Aki jó minőségű bort óhajt,
az Horthy Miklós u. 6. sz. alatt
SUPUT MIHÁLY házában
kaphatja literjét 56 fillérért.

Ház.

Kossuth Lajos ucca 71. számú
sarokház,
szabad kézből eladó.
SOLL JAKAB.

A pécsi kir. törvényszék.

Ke. 5066/1931—1. sz.

Hirdetmény

A pécsi kir. törvényszék köz-
hírré teszi, hogy Schön Miksa
szatócs, mohácsi lakos kérelmére
a csődönkívüli kényszerezegységi
eljárást megindította.

Vagyonfelügyelőül a kir. tör-
vényszék tanácsa dr. Csascher
Jakab mohácsi ügyvédet rendelt
te ki.

A hitelezőket felhívja, hogy
követeléseiket az 1932. évi ja-
nuár hó 15. napjáig bezárólag
az 1410/1926. ME. sz. rendelet
52 §-ban meghatározott módon
(írásban a követelés összegének
keletkezésének lejárati időpont-
jának és jogcímének megjelölésé-
vel, annak előadásával, hogy a
követelés váltókötelezett, adós-
társ, vagy kezes kötelezettségé-
vel, avagy külön kielégítéshez
jogot nem adó más módon biz-
tosítva van-e végül a netáni elő-
nyös kielégítésre való igény be-

jelentésével) az Országos Hitel-
védő Egylet pécsi kamara Ke-
rületi Szervénél (Kereskedelmi és
Iparkamara Pécs) jelentsék be.

Felhívja a kir. Törvényszék a
hitelezőket, hogy ugyanitt a netán
létrejött magánegyezség lényeges
tartamának a Budapesti Közlöny-
ben megjelent közzétételét követő
15 nap alatt a magánegyezség
tekintetében fennálló esetleges
észrevételeiket írásban nyujtsák
be (2180/1927. M. E. sz. rende-
let 1. § a.)

Figyelmezteti a kir. törvény-
szék a hitelezőket, hogy a ma-
gánegyezség létre nem jötté
esetén a bejelentett követeléseik
után járó törvénykezési illetéket
(100. §) az egyezségi tárgyalás
határnapjáig róják le.

Az egyezségi eljárás megindi-
tása iránti kérelem előterjeszté
sének napja 1931. december hó 12.

Az eljárás megindításának jog-
hatálya a mai nappal áll be
(1410/1926. M. E. sz. rendelet
19. §)

Pécs, 1931. évi december hó
15. én.

Dr. Szendrő Ottmár sk. kir. tör-
vényszéki tanács elnök.

A kiadmány hitelül:
Bonyár Vilmos
főtiszt.

Teljes ellátást

adok magános nőnek, vagy férfi-
nak életfogytig, megfelelő köl-
csön ellenében. — Ajánlatokat
írásban a kiadóba és a Zsuzsits
tőzsdébe kérek „Pénz biztosítva”
jellegére.

Hirdetmény.

Vb. Handler Lajos csődügyé-
ben a pécsi kir. Törvényszék
Cs. 487/48—1931. számú hatá-
rozata szerint a csődötmegezh
tartozó különféle textilárak zárt
ajánlati!

verseny tárgyalás

utján, egy tételben értékesített-
nek. A leltár irodámban, az ingó-
ságok Király u. 34 szám alatti
raktárban tekinthetők be illetve
meg. Az ajánlatok benyújtásának
zárhatárideje 1932. évi január
hó 10. napja, elfogadásuk felett
a kir. Törvényszék dönt.

Dr. Kontra Miklós
csődötmegegnok.

Gyorsan
legolcsóbb kamat mellett
közvetít kölcsönöket
Zsuzsits hiteliroda.

1307/1931. vht. sz.

Árverési hirdetmény.

Benes Testvérek és érdektársai
javára végrehajtást szenvedett
mohácsi lakos ellen 37 pengő
28 fillér tőkekövetelés és járulé-
kai erejéig 1099 pengőre be-
csült ingóságok Mohácson, Szent-
háromság utcában 1932. évi
január hó 11. napjának délelőtt
11 órakor a bíróság lefoglalt
butorok, üzletberendezés és kü-
lönféle áruk eladatnak.

Mohács, 1931. évi december
hó 9-én.

Kanyó Béla
kir. bir. végrehajtó.

Eladó ház.

A város központjában egy kisebb
CSALADI HÁZ kerttel, mely gyű-
mölcsösrel van beültetve, nagyon
kedvező fizetési feltételekkel

olcsón eladó.
(Cím a kiadóhivatalban.)

1932. évre heti előjegyzési, napi, fali, zseb- és tárcsa Naptárak:

Uj Nagy mese naptár
Regelő bácsi naptár
Képes Kossuth naptár
Víg cimbora naptár
Petőfi naptár
Honvéd naptár
Boldogságos Szűz Mária naptár
Kis képes keresztény naptár
Igazságos Mátyás király naptára
Képes Rákóczi naptár
Kis képes népnaptár
Gazdasági népnaptár
Képes családi naptár
Közhasznú naptár
Szent család naptár
Magyar kisgazda naptár
Képes Petőfi naptár
Magyar képes családi naptár
Protestáns uj képes naptár
Magyar gazda naptár
Magyar mesemondó naptár
Kis képes Kossuth naptár
Nagy képes tündér naptár

Kaphatók:

FRIDRICH OSZKÁR

könyvkereskedésében, Mohács.

“BIG — BEN — BOY“

I G B E N „

Mielőtt

RÁDIÓT!

vásárol
saját érdekében hallgassa meg lakásán is MIZSÉR mérnök
gépeit. Dinamikus beépített hangszóró és automatikus gramofon
Nem kell állomástáblázat, mivel az állomások névve jelent
keznek. Helyben is számos elismerés szerint, legjobb rádió.
Tökéletes vétel 8 octávós hangszórón Londontól—Moszkváig!
Cka 100 állomás hallgatható! Markoni szabadalma szerinti
kapcsolás.

Nem hangzatos reklám!
Élvezetes zenét vehet ezen két speciális gépen, kedvező ár
és részletfizetés mellett.
Saját érdekében forduljon

Mizsér mérnökhöz
Kossuth Lajos utca 35. sz. Telefón 118.

Rádióját becsereljük

bármilyen, akár detektorost is, magas áron

STANDARD 3. a. l. sz.

hálózati készülékre, részletfizetésre is.

Rádiókészülékek javítását
vállaljuk.

KRAMER ANTAL FIAI
Mohács, Király ut 32.

Piaci árak a szerdai
heti piacon

Buza	—	—	10.50	P
Zab	—	—	17.—	P
Rózsa	—	—	11.—	P
Árpa	—	—	14.—	P
Tengeri m. uj	—	—	12.—	P
Tengeri esőves	—	—	9.—	P
Bab	—	—	17.—	P

A pécsi kir. törvényszék.

Ke. 4951/1931—2. szám.

Hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék köz-
hírré teszi, hogy Berger Jenő
csemege- és cukorkakereskedő
mohácsi lakos kérelmére a cső-
dönkívüli kényszeregyezségi el-
járást megindította.

Vagyonfelügyelőül a kir. tör-
vényszék tanácsa dr. Kontra
Miklós mohácsi ügyvédet ren-
delte ki.

A hitelezőket felhívja, hogy
követeléseiket az 1932 évi január
hó 12 napjáig bezárólag az
1410/1926 M. E. sz. rendelet 52.
§-ában meghatározott módon
(írásban a követelés összegének,
keletkezésének, lejáratí időpont-
jának és jogcímének megjelölés-
sével, annak előadásával, hogy a
követelés váltókötelezett, adóstárs
vagy kezes kötelezettségével
avagy külön kielégítésre jogot
nem adó más módon biztosítva
van-e, végül a netáni előnyös
kielégítésre való igény bejelentés-
sével) az Országos Hitelvédő
Egylet központjánál (Budapest,
Alkotmány utca 8. szám) jelent-
sék be.

Felhívja a kir. törvényszék a
hitelezőket, hogy ugyanitt a netán
létrejött magánegyezség lényeges
tartalmának a Budapesti Közlöny-

ben megjelent közzétételét kö-
vető 15 nap alatt a magánegyezség
tekintetében fennálló esetleges
észrevételeiket írásban nyujt-
sák be. (2180/1927. M. E. számú
rendelet 1. § a.)

Figyelmezteti a kir. törvény-
szék a hitelezőket, hogy a magán-
egyezség létre nem jötté esetle-
ben a bejelentett követeléseik
után járó törvénykezési illetéket
(100. §) az egyezségi tárgyalás
határnapjáig röjjiák le.

Az egyezségi eljárás megindí-
tása iránti kérelem előterjesztésé-
nek napja 1931. évi december
hó 4.

Az eljárás megindításának jog-
hatálya a mai nappal áll be.
(1410/1926. M. E. sz. rendelet
19. §-a)

Pécs, 1931. évi december hó
12. napján.

Dr. Szendrő Ottmár sk. kir. tszéki
t. elnök.

A kiadmány hitelül:

Bonnyár Vilmos
főtiszt.

**Az összes nagyobb külföldi
NAPI-, HETILAPOK és
FOLYÓIRATOK**
megrendelésre állandóan kap-
hatók a
Zsuzsits tőzsdében.

Pasztörözött tej

1 liter 22 fillér. — Kapható a

**Mohácsi Kisgazdák
Tejszövetkezetében.**Uzsonna adag zárt üvegben
(2 es fél deci) 8 fillér.**Német Lipót
borainak kimérése**
Csernyánszky Paulánál
Báró Eötvös ucca 28. sz. alatt.**Házeladás**

Színház közelében Szent István ucca 5.
szám alatti ház, mely áll 3 szoba, 3
konyha, 3 kamrából, külön fűskamrák-
kal, nagy sertésóllal, tágas udvarral,
szabad kézből jutányos áron **eladó.**

A pécsi kir. törvényszék.

Ke. 5105/1931—1. szám.

Hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék köz-
hírré teszi, hogy Breuer Pál
rőfös és divatárú kereskedő mo-
hácsi lakos kérelmére a csődön-
kívüli kényszeregyezségi eljárást
megindította.

Vagyonfelügyelőül a kir. tör-
vényszék tanácsa: dr. Kaufmann
József mohácsi ügyvédet ren-
delte ki.

A hitelezőket felhívja, hogy
követeléseiket az 1932. évi
január hó 15 napjáig bezárólag
az 1410/1926 M. E. sz. rendelet
52. §-ában meghatározott módon
(írásban a követelés összegének,
keletkezésének, lejáratí időpont-
jának és jogcímének megjelölés-
sével, annak előadásával, hogy a
követelés váltókötelezett, adóstárs
vagy kezes kötelezettségével,
avagy külön kielégítésre jogot
nem adó más módon biztosítva
van-e, végül a netáni előnyös
kielégítésre való igény bejelentés-
sével) az Országos Hitelvédő
Egylet központjánál (Budapest,
Alkotmány u. 8. sz.) jelentsek be.

Felhívja a kir. törvényszék a
hitelezőket, hogy ugyanitt a netán
létrejött magánegyezség lényeges
tartalmának a Budapesti Köz-
lönyben megjelent közzétételét
követő 15 nap alatt a magán-
egyezség tekintetében fennálló
esetleges észrevételeiket írásban
nyujtsák be. (2180/1927. M. E.
sz. rend. 1. § a.)

Figyelmezteti a kir. törvényszék
a hitelezőket, hogy a magán-
egyezség létre nem jötté esetle-
ben a bejelentett követeléseik
után járó törvénykezési illetéket
(100. §) az egyezségi tárgyalás
határnapjáig röjjiák le.

Az egyezségi eljárás megindí-
tása iránti kérelem előterjesztésé-
nek napja: 1931. évi decem-
ber hó 15.

Az eljárás megindításának jog-
hatálya a mai nappal áll be (1410/
1926. M. E. sz. rend. 19. § a.)

Pécs, 1931. évi december hó
15. napján.

Dr. Szendrő Ottmár sk. kir. tszéki
t. elnök.

A kiadmány hitelül:

Bonnyár Vilmos
főtiszt.

Eladó. Tasi István
Mohács szigeti lakos
Felső-közép, alsómező, osztás és réten-
levő 11000 □-öl területű földjét, szabad
kézből eladja. Bővebb felvilágosítást

Cs. Szabó János
Kálvin ucca sarok.

Eladó
egy jókarban lévő
fahajókonyha.

Cim a kiadóhivatalban.

Mohácsi Mezőgazdasági és Iparbank Részvénytársaság

1932. év január 1-én megalakítja „**Heti fizetéses betétcsoportját**“, mely 260 hétre, vagyis 5 évre alakul.
A legkisebb betétfizetés 1 (egy) pengő, de mindenki jegyezheti ennek többszörösét is.

Az 5 év eltelté után a csoport feloszlik és mindenki megkapja a befizetett tőkét a kamatok-
kal együtt.

A heti befizetéssel minden csoport-tag tőkét gyűjt magának és mindazok, akik csak fillérenként
tudják összegyűjteni jövedelmük feleslegét, ezen csoportban alkalmat találnak arra, hogy fillért-fillérré rakva meg-
határozott időn belül tőkére tehessenek szert s ezt leginkább csak úgy érik el, ha minden évben ujonnan
alakítandó csoportba beiratkozik s ez esetben 5 év lejáratá után 1—1 teljes befizetett könyvecske esedékes-
sége révén maguknak állandó évi járadékot biztosítanak. **A csoport minden év január hó 2-án kifizeti az 5 év
befizetéseit és kamatait.**

A csoport tagjainak befizetéseik lekötése mellett kölcsönt is folyósít.

Felkérjük tehát mindazokat, akik a

„Hetibefizetéses betétcsoport“-ba

belépni óhajtanak, hogy a felvétel iránt az intézet helyiségeiben jelentkezni sziveskedjenek.

Befizetés délelőtt 9—11-ig.

Mohács, 1931. évi december hó 24-én.

**Mohácsi Mezőgazdasági és Iparbank
Részvénytársaság.**